

1 Mes visi trys buvome baseine, varlinyke, – Katinka, Robis ir aš. Robis norėjo išmokti gerai plaukti, rodėme jam, kaip tai daroma. Bet jis prisirydavo vandens ir kosėjo kaip pamišęs. Katinka trankė jam per nugarą, bandė padėti. Robis nepasidavė. Aiškinom jam, ką turi daryti kojomis, bet mažius tik kapanojosi kaip ligotas šunytis. Jau buvo gavęs „Jūrų arkliuko“ ženklelį pradedančiajam plaukikui, bet vis tiek bijojo vienas būti vandenyje.

Šalia baseino buvo pristatyta sulankstomų krėslų pailsėti. Viename jų gulėjo moteris su mažyliu, vartė žurnalą. Mažylis buvo tik su sauskelnėmis. Gal jam buvo nuobodu, ėmė zyzlioti, bet moteris nepakėlė akių nuo žurnalo.

Paskui suskambo jos telefonas, atsiliepė. Plepėjo taip garsiai, kad ir mes viską girdėjom. Iš pradžių juokėsi. Paskui ėmė dėl kažko irzti. O jos mažylis nusiropštė nuo gulto ir nukepėstavo prie vandens. Moteris rėkavo į ragelį:

– Tu su ta kvaiša Mona kažką rezgi, iškart matau!

Buvo tokia įtūžusi, kad nieko nematė aplink, nepastebėjo, kad jos mažius svirduliuoja baseino link. Mes pagalvojom, kad, na, ji žino, ką daro. Ir toliau mokėm Robį plaukti.

Bet staiga pasigirdo PŪKŠT, ištiško purslai. Atsigrėžėm, o čia mažylis vandenyje kepėstuoja rankytėm ir kojytėm, panašiai kaip Robis, ryja vandenį ir taip keistai žiūri. Pažvelgėm į moterį išlankstomaj kėdėj. Ji visiškai pasinėrusi į barnį telefonu ir nieko aplink nemato. Baseino prižiūrėtojas tai absoliutus nulis, sėdi savo stiklinėj kabinoj ir spokso į kompiuterį.

Mudu su Katinka ilgai nedelsėm, priplaukėm prie baseino krašto, mažius jau buvo visai po vandeniū, tik plaukai kyšojo. Aš panėriau, stvėriau jį už rankų ir kilstelėjau aukštytyn, sunku nebuvo. Kai mažiaus galva išniro paviršiūn, iš pradžių jis tylėjo. Pagalvojau, na,

tikėkimės, neprigėrė. Bet tada jis suspigo, ir veidelis išraudo.

Tik tuomet moteris susivokė, kad jos vaikas dingęs. Pamojavom jai ir parodėm į mažių. Moteris suriko. Metė telefoną ir atbėgo prie baseino. Užsispaudė nosį ir šoko į vandenį. Išplėšė vaiką man iš glėbio ir pravirko. Tada aprėkė mus, o tai ačiū.

Galų gale atbėgo ir baseino prižiūrėtojas. Mes papasakojom jam, kas nutiko. Jis iškvietė greitąją, mat vaikas gal per daug vandens prisirijo, ir tai gali pakenkti jo smegenims. Laimė, viskas jam buvo gerai, moteris nusiramino ir tūkstantį kartų padėkojo mums. Vėliau atėjo kažkas iš laikraščio, nufotografavo mus su tuo sauskelnėtu kūdikiu.

Akimoju išgarsėjom. Mokykloje visi į mus atsigrėždavo ir didžiavosi mumis, nors šiaip jau mūsų nemėgo.

Po poros dienų pas mus atvyko baseino direktorius, visiems paspaudė rankas ir pagyrė. Galvojom, jau gana ir tuo viskas baigsis.

– O kad jus tris pradžiuginčiau, – pasakė direktorius, – įteikiu jums dovanų štai šiuos bilietus.

Iš pradžių mes nieko nesupratom.

– Visą vasarą galėsite nemokamai lankytis mūsų atvirajame vandens parke. Kada tik panorėję!

Aišku, sutikom.

Buvo balandžio pabaiga. O atviras vandens parkas atidaromas gegužės penkioliktą.

2 Visi kalbėjo, kad esam didvyriai. Bet mes ne didvyriai. Mes tiesiog atsitiktinai buvom netoliese.

Čia tik trumpai papasakojau, kad suprastumėt, kaip nutiko, kad nuo tada kasdien lankėmės vandens parke. Kiekvieną dieną. Kiaurą vasarą. Nuo gegužės penkioliktos iki rugsėjo penkioliktos. Daugiau nei šimtą dienų. Net kai lijo.

Šiaip jau nebūtume galėję, na, tėvai nebūtų įstengę kasdien leisti mūsų į baseiną. Mūsų šei-

moj nebūdavo pinigų išvykti kur nors atostogų ar šiaip. O Robiui reikėjo išmokti plaukti.

3 Robio tikras vardas Robertas. Aš Alfredas, bet visi mane vadina Alfu, ir tai ilgokai nervino, nes tai juokingo ateivio iš vaikiško televizijos serialo vardas. Dabar nebesuku sau galvos. Man tas vardas patinka.

O Katinkos vardas paprasčiausiai Katinka.

Mes esame Bukovskiai, gyvename daugiaaukštyje už geležinkelio. Man dešimt, Katinkai aštuoneri, Robiui septyneri. Mama dirba stoties kepykloj. Tėtis vairuoja taksi.

Gyvenam Georgo Elzerio gatvėj. Trijų kambarių bute. Svetainė, mamos ir tėčio miegamasis ir mūsų kambarys. Dar virtuvė ir vonia. Balkono neturim.

Bet kam tas balkonas, jei gali leisti visą vasarą atviram baseine vandens parke, po atviru dangumi?

Kur yra dešimties metrų šuolių bokštelis!

O šalia tinklinio aikštelės stovi kioskas, kur yra visko, ko širdis trokšta. Jei tik turi pinigų.

Mūsų vandens parkas.

O šalia jo – treniruočių aikštelė, kur gali nuėjęs stebėti, kaip treniruojasi Bundeslygos rinktinė, geriausi mūsų šalies futbolininkai.

Ir galvoti, kaip būtų gerai, kad šita vasara nesibaigtų.

4 Gegužės penkiolikta pasitaikė šilta. Iškart po pamokų pasiėmėm Robį iš darželio. Sėdėjo piktas kampe, kai atėjom. Gerokai už jį stipresnis berniukas atėmė iš jo mėgstamiausią automobiliuką. Katinka jau rengėsi užsipulti tą vaikį, bet man tai nepasirodė gera mintis, tik ne dabar. Juk susiruošėm į vandens parką. Katinka tik pagrūmojo tam berniūkščiui kumščiu. Tas nusiviepė. Jam irgi aštuoneri, ir mano sesers jis nebijo.

Neturėjom pinigų autobusui, taigi visą kelią ėjom pėsti. Teks priprasti, nes ir rytoj pinigų nebus. Poryt irgi ne.